

Ny succes for italienerne

Berlingske Tidende 10.11.60

Premieren paa Bellinis Norma paa Falkoner Centret

ITALIENERNES fjerde og dermed sidste premie paa Falkoner Centret var utvivlsomt den mest spændende. »Tosca«, »Barberen«, »Cavalleria« og »Bajader« hører mere eller mindre til vort daglige brød. »Norma« har derimod hidtil været diskoflernes og de udlandsogende operantusiasternes særlige. Ja, selv komponisten, Vincenzo Bellini, var vel for de fleste et navn uden klang. Man vidste, at hans melodiske evne var beundret af Sydens musikelskere, og at Stravinsky af den grund havde set sit snit til at spille Bellini ud mod den sakrosankte Beethoven. Man vidste, at Maria Callas ved sin indsats havde forstærket den dog aldrig helt henslumrede interesse for »Søvngængersken« og »Norma« ude i den store verden. Nysgerighed maatte derfor i aften trække mange ud paa Frederiksberg.

Salvatore Catania i rollen som Oroveso, druidernes ypperstepræst

»Norma« er en lyrisk-romantisk opera, komponeret til Milano i 1831. Handlingen udspiller sig i et Gallien under romernes herredømme, altsaa i en fjern legendetid. Vi finder os i Druidernes hellige lund, hvor ypperstepræsten bedler om gudernes hjælp til at drive romerne ud af landet. Nu handler guderne jo normalt gennem mennesker, og der gaar en god stund, før menneskene stiller sig til gudernes disposition. For ypperstepræstens datter, Norma, hvem det påhviler at indvise oprøret mod romerne, har knyttet et saa nært venskab med den romerske prokonsul, at to i dølgmaal fødte børn er blevet resultatet. Prokonsulen giver imidlertid sin gunst til en mindre fremtrædende præstinde ved navn, Adalgisa, med hvem han oven i købet agter at rejse til Rom. Dette bliver Norma for meget. Hun forkynder nu kampen mod romervældet. Efter diverse begivenheder slutter operaen med, at Norma og prokonsulen sammen bestiger baalet i haab om forløsning efter døden.

HANDLINGEN udspilles saaledes omkring Norma og ogsaa Bellini har helt og holdent koncentreret opmærksomheden om sin hovedperson, ja, til den grad, at han dermed har skabt et af de mest krævende sopranpartier i operalitteraturen overhovedet. Norma blev i aften sunget af *Claudia Parada*, der i sidste øjeblik havde maattet springe ind i den sygdomsramte *Sonia Barberis* sted. Der var imidlertid ingen grund til at vise overbærenhed, for *Claudia Parada* havde en imponerende stemmens magt og en furios udtrykkets intensitet. Hendes evne til at forme koloraturer og melismer dramatisk af tvæng respekt, og de med nobel lynde fæmmede melodier fyldte hun med viljesmagt og veltal. Hun tryllebandt vel ikke sit auditorium, men man bøjede sig for hendes autoritet.

Den meget elskende prokonsul tog *Salvatore Puma* sig af Førsteaktsarien satte ham paa en uriaspost. Det er sin sag at skulle aflevere hvide b'er og c'er, straks man staar paa en scene. De blev ogsaa stødt haardt frem. Men da indledningsstrængelserne var overstaaet, fik stemmen varme, og man kunne derpaa glæde sig over hans tenors friske ungdom. I første- og tredjeakten havde *Salvatore Catania* store søli. Kunne hans bas til en begyndelse forkomme noget ruggende i ypperstepræstens parti, vandt han til gengæld siden en smuk sejr med sin tale til druidernes krigere. En udmærket dramatisk sanger. Men i det hele var forestillingen overordentlig velbesat. *Myriam Pirazzini* var saaledes i vokal henseende en af aftenens smukkeste oplevelser. Hendes fyldige mezzo havde nerve, og som *Adalgisa* gik hun paa lige fod med *Claudia Parada* ind i de store effektfulde duetter. Ogsaa *Lea Liuzzo* bør nævnes, i hvert fald som et agtelsesværdigt talent, der var vel værd at lytte til i de faa øjeblikke, hvor *Clotilde Norma* forloplige, havde faaet replikker at aflevere.

NORMA blev da en succes. Stemningen var høj, klapsalverne legio. Til succes'en bidrog *Wolff Ferraris* ledelse af orkestret og fak-

tisk ogsaa korets indsats — navnlig i den næsten ekstatiske afslutning paa tredjeaktens første billede. Men succes'en ville naturligvis kun kunne fremkaldes, om Bellinis musik var i stand til at fange interessen om de højstlemte begivenheder. For dekorationer og kostumer med deres gammel-wagnerianske præg og den konventionelle iscenesættelse kunne kun virke afkølende paa tilskuernes begejstring. Bellinis musik var imidlertid stærk nok. Endnu under den statiske førsteakt med dens traditionsbundne patos kunne man føle sig usikker.

Men efterhaanden som aftenen skred frem, fangedes man ind af den stigende dramatiske bevægelse og af de noget mere subtile handlinger i partituret. I mangt og meget oplevede man Bellini som en forløber for Verdi. Men i en operakultur af den italienske rigdom kan ogsaa en forløber vise sig at være en karakteristisk personlighed, der har krav paa at blive agtet for egne fortrin.

POUL ROVSING OLSEN